

РЕШЕНИЕ

№ 419

гр. Варна, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 12 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Десислава Йорданова

при участието на секретаря Станислава Ст. Стоянова
като разгледа докладваното от Десислава Йорданова Гражданско дело № 20233110114518 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 310, ал.1, т.1 ГПК вр. чл. 344 КТ

Производството е образувано по искова молба на Г. Д. Н. срещу „*“ ЕООД, с която са предявени следните искове:

По чл.344, ал.1, т.1 КТ – за признаване за незаконно и отмяна на уволнението на ищеца със заповед 62/26.09.2023г. на управителя на ответното дружество- работодател

По чл.344, ал.1, т.2 КТ – за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението със 62/26.09.2023г. на управителя на ответното дружество- работодател , а именно „Техник механик на автомобили и кари“

По чл. 344, ал.1, т.3 КТ – за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 3495,82 – обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение за периода от 27.09.2023 г.-29.01.2024 г. / съобразно допуснатото изменение на иска в о.с.з. – л.56/

В исковата молба се поддържа, че ищецът е бил в трудовоправни отношения с ответника по силата на трудов договор, считано от 10.09.2019г., за длъжност „Техник механик на автомобили и кари“. На 26.09.2023 г. му била връчена заповед за прекратяване на правоотношението на осн. чл.333, ал.2, т.6 от КТ. Счита прекратителната заповед за незаконосъобразна, тъй като 1. работодателят не е изпълнил задължението си по чл.193, ал.1 КТ да изслуша работника или да приеме писмените му обяснения преди налагане наказанието, като в конкретния случай работодателя не поискал обяснения от ищеца за дисциплинарно нарушение и дори не го уведомил какво нарушение е извършил; 2. работодателят не спазил изискванията на чл. 195 КТ, тъй като заповедта не е мотивирана съдържа посочване на нарушението, кога и при какви обстоятелства е извършено, както и доказателства за него; 3. работодателят не е спазил чл.189 КТ като не е съобразил тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено При изложеното иска уважаване на предявените искове.

Ответникът е подал в срока по чл.131 ГПК отговор на исковата молба, с който исковете се оспорват. Поддържа, че ищецът е отказал да даде писмени обяснения по отправена до него от работодателя покана за такива, в която било посочено какви нарушения е извършил – грубо отношение към другия управляващ ответника *, постоянни

заплахи за напускане и безпричинни напускания на работа. В отговора се сочи, че извършените нарушения представляват нарушения на трудовата дисциплина по чл.187, ал.1, т.1, т.7, т.10 КТ. Сочи се, че ищецът отказал да прочете поканата за даване на обяснения.

Навежда твърдения, че по време на трудовото правоотношение работодателят инвестирал в повишаване на квалификацията на ищеца, което последния използвал като отправял неизпълними изисквания за размера на трудовото възнаграждение и работното си време вкл. след постановява на процесната заповед като условие за възстановяване на правоотношението. Твърди, че ищецът е нарушавал трудовата дисциплина като е ремонтирал личната си лодка в двора на дружеството през работно време, което ставало повод клиентите необосновано да чакат обслужването си, както и за устни забележки до ищеца и отстраняването му от работа. Излага, че на 26.09.2023 г. ищецът не отговорил на обаждане на другия управляващ дружеството *, крещял обидни думи и ругатни към * и заплашвал, че ще напусне, не му пукало, че ще бъде уволнен. Оспорва ищецът да е оставал без работа след прекратяване на правоотношението, поради което счита, че не му дължи обезщетение. По отношение на обезщетението излага и че такова не следва да се присъжда на ищеца, тъй като той сам е провокирал уволнението си, „добре осигурен“ пенсионер е, НОИ не изплаща обезщетение за безработица на пенсионери, поради което не следва да се изплаща такова и в настоящия случай.

По отношение мотивираността на заповедта, излага, че счел, че посочване на нарушенията на ищеца в поканата за даване на писмени обяснения е достатъчно и не е необходимо посочването им в уволнителната заповед.

Варненският районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното:

Така предявените от ищеца обективно кумулативно съединени искове са с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. с чл. 225, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/.

В тежест на ищеца е да установи, 1. сключването на валидно трудово правоотношение, по силата на което е заемал длъжността „Техник механик на автомобили и кари“ при ответника 2. че трудовото правоотношение е било прекратено с оспорената заповед; 3. размера на брутното трудово възнаграждение за пълен работен месец, предхождащ месеца на уволнението, 4. обстоятелството, че е останал без работа за целия претендиран период, 5. размера на обезщетението

В тежест на ответника е да установи, при налагане на дисциплинарното наказание "уволнение" на ищеца са спазени процесуалноправните и материалноправните изисквания за това – а именно – 1. че е спазена разпоредбата на чл. 193, ал.1 КТ – преди налагане на дисциплинарното наказание са изискани обяснения от работника; 2. че са спазени сроковете, предвидени в чл. 194, ал.1 КТ за налагане на дисциплинарно наказание; 3. че заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е мотивирана; 4. че ищецът е извършил вмененото му дисциплинарно нарушение, посочено в заповедта- извършвал е системни нарушения на трудовата дисциплина.

С доклада на делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК са признати за безспорни обстоятелствата, че между страните е било налице трудово правоотношение прекратено със заповедта от 26.09.2023г., считано от 27.09.2023г.

Видно от заповед 60/26.09.2023 г. ответникът като работодател чрез законния му представител- управител * е прекратил трудовото правоотношение с ищеца на осн. чл.330, ал.2, т.6 във връзка с чл.190, ал.1, т.3 КТ считано от 27.09.2023 г., като заповедта е връчена на ищеца на 26.09.2023г.

Към отговора на исковата молба от ответника е представена съставена от неговия управител „покана за писмени обяснения“ от 26.09.2023 г. / със задраскване и поправка на датата/, адресирана до ищеца, която е относно „ грубо отношение към управителя * и закана за напускане на работа, както и безпричинни отсъствия от работа“. В забележка е посочено при отказ да се подпише от двама свидетели като при посочване, че адресатът е отказал на напише обяснения са положени подписи от двама свидетели.

По искане на ответника са разпитани двама свидетели.

По отношение на свид. *, съдът след служебна справка в ТРРЮЛНЦ установи, че той е управител на ответното дружество наред с представляващи ответника управител в производството чрез подаване на отговор на исковата молба- *. Вписания начин на представляване на дружеството в регистъра е „заедно и поотделно“ като единствено по

преценка на ответника заповедта за уволнение е издадена от един от управителите и то от *, както неговата защита при подаване на отговора на исковата молба е осъществена от един от управителите. Съдът не споделя изложеното от процесуалния представител на ответника в откритото съдебно заседание, че наказващият орган е управителя *. Работодател на ищеца е бил търговското дружество –ответник, т.е. дружеството е притежавало работодателска власт и то е правния субект, който е бил в трудови правоотношения с ищеца. Дружеството има двама законни представители- управители и не може да се приеме, че наказващ орган е само издалия заповедта управител. При изложеното съдът намира, че изложението от страна на * следва да се цени като обяснения на страна на осн. чл.176, вр. чл.177, ал.1, т.2 ГПК.

От показанията на свид. * се установява, че той работи при ответника от няколко години от 3-4 години. Разказва, че ищецът е имал скандал с управителя на ответника- * през септември 2023 г., когато ищецът влязъл в офиса на дружеството / част от сервиз за автомобили, от който е отделен само със стъклена врата/. Свидетеля сочи, че чул скандала, в който ищецът казал, че му е писнало, не му пука за работата След приключването на скандала ищецът се върнал на работното си място-пункт за технически прегледи на автомобили в задната част на сградата на сервиза. След това управителя **повикал Г. Н. офиса и свидетелят чул, че *поискал Н. да даде обяснения за случката през същия ден, но Н. категорично отказал. След това- около половин час- свидетеля бил повикал в офиса от В. *, който поискал *да се подпише, че Н. е отказал да дава обяснения, свидетелят се подписал както и още един работещ в сервиза **. Свидетелят сочи, че не знае дали **е написал писменото искане за обяснения, докато говори с Н., „може би го е написал след като е говорил и след като му е отказал“. Свидетелят разказва, че е имало дни в които ищецът е на работното си място, но се занимава със странични дейности като да ремонтира собствената си лодка, която се намирала в имота на ответника. Соци, че Н. повече от година е ремонтирал лодката, като управителите знаели за нея и имало случаи през лятото, в които са искали Н. да спре да се занимава с нея през работно време. Соци, че се е случвало да кара кола за техническа преглед, като се обаждат на Н., защото не винаги е на работното си място. На въпроси на ищцовата страна уточнява, че за 2023 г. се е налагало около 10 пъти да кара коли за преглед в пункта, но не винаги при Н..

По възраженията на ищеца за нарушения на чл.195 КТ

Задължението на работодателя да мотивира заповедта за дисциплинарно уволнение е въведено с цел преценка на изискването за еднократност на наказанието, за съобразяване на сроковете по чл. 194 КТ и за възможността на наказания работник да се защити ефективно, поради което, когато изложените мотиви са достатъчни за удовлетворяване на тези изисквания, заповедта отговаря на чл. 195, ал. 1 КТ. /в същия смисъл са и постановените по реда на чл. 290 от ГПК: решение № 171/23.02.2010 г. по гр. дело № 68/2009 г. на III-то гр. отд. на ВКС, решение № 379/24.06.2010 г. по гр. дело № 410/2009 г. на IV-то гр. отд. на ВКС.

Заповедта за уволнение е изготвена в съответствие с изискванията на чл. 195, ал. 1 КТ когато дисциплинарното нарушение е посочено по разбираем начин - по начин, даващ възможност на работника да проведе пълноценно защитата си в съдебното производство по иск с правно основание чл. 344, ал. 1 КТ. Въпросът определил ли е работодателят точна правна квалификация на дисциплинарното нарушение е без отношение към законността на уволнението, тъй като предмет на установяване в съдебното производство е извършено ли е дисциплинарно нарушение съобразно фактическите основания, изложени в заповедта за уволнение./ в такъв смисъл Решение № 205 от 4.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 236/2010 г., IV г. о., Решение № 99 от 5.04.2011 г. на ВКС по гр. д. № 380/2009 г., IV г. о., ГК, Решение № 58 от 13.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 304/2011 г., IV г. о., ГК, /.

В конкретния случай работодателят е посочил само правна квалификация на твърдените нарушения – чл.190, ал.1, т.3 КТ / системни нарушения на трудовата дисциплина/, както и правната квалификация на основание за уволнение – чл.330, ал.2, т.6-дисциплинарно уволнение. В заповедта липсва фактически обстоятелства по извършване на нарушенията – място, време, както и същност на извършените от ищеца дисциплинарни нарушения, т.е. изобщо липсва описание на нарушенията, с оглед на което тя не отговаря на изискванията на чл.195 ГПК. Липсата на обстоятелствена част, в която да са описани нарушенията като същност на извършените действия или бездействието, което нарушава трудовата дисциплина не позволява нито съобразяването на сроковете по чл.194 КТ, нито

гарантира еднократността на наказанието, както и не позволява ефективната защита на работника. В конкретния случай едва от наведените от ответника твърдения в отговора на исковата молба става ясно, че твърдените нарушения се изразяват в грубо отношение към един от управителите на дружеството, постоянни заплахи за напускане, безпричинни напускания на работа и ремонтване на личната лодка на ищеца от него в работно време, което налагало клиентите на дружеството да чакат да бъдат обслужени. В първото по делото съдебно заседание ответникът е уточнил, че твърдените нарушения на трудовата дисциплина са извършвани в последните две години от трудовото правоотношение. Съдът намира, че изискванията на чл.195 КТ не са спазени в конкретния случай, доколкото същността на твърдените от работодателя нарушения от страна на ищеца и времето им на извършване се изясняват едва в хода на съдебното производство.

Съдът намира, че не може да се възприеме твърдението на ответника, че в заповедта не са описани нарушенията, поради които ищецът е уволнен, но същите са посочени в писменото искане на обяснения от него. В конкретния случай нарушенията, за които са искани обяснения, посочени в писмената покана за такива са твърдени общо посочени, като за нито едно от тях не е посочено на коя дата е осъществено. Посочването на „закана за напускане“ и „безпричинни напускания на работа“ са прекалено общо посочени- без фактическа обстановка, която да ги съпътства, като отделен е въпроса дали закана за напускане е изобщо нарушение на трудовата дисциплина.

По възраженията на ищеца за нарушения на чл.193 КТ

За да бъде упражнено надлежно потестативното право на работодателя да прекрати трудовото правоотношение с едностранно изявление без предизвестие при уволнение /или да наложи друго дисциплинарно наказание/ не е необходимо работодателят да бъде "сезиран" с нарочен акт /жалба, оплакване, сигнал или друг документ/, той не е длъжен да уведоми работника за "висящото производство" и да му връчи копие от акта, с който е "сезиран" нито да му съобщи какво дисциплинарно наказание може да му бъде наложено. Когато на работодателя станат известни обстоятелства за нарушаване на трудовата дисциплина, той е длъжен да изиска устни или писмени обяснения от работника по тези обстоятелства и едва след това да му връчи заповед за налагане на дисциплинарното наказание.

При съвкупна преценка на събраните в хода доказателства / писмени и гласни/, съдът приема, че се установява, че процедурата по чл.193 ГПК е била спазена само по отношение искането на обяснения за случката със скандал между ищеца и един от управителите на ответника на 26.09.2023 г. За тази случка свид. *е чул, че устно ищецът е поканен да даде обяснения, което той е отказал да стори, като устния му отказ е непосредствено възприет от свидетеля. Въпреки, че свидетелят е в трудово правоотношение с ответника и показанията му се ценят от съда при условията на чл.172 ГПК, в тази част съдът им дава вяра като конкретни и категорични. Съдът не цени с доверие обясненията на управителя *, че на ищеца е дадена писмената покана за обяснения / която съдържа допълнителни събития, за които се искат обяснения, за които съдът по-горе посочи, че не са достатъчно ясно конкретизирани/, тъй като те са изгодни за страната, които ги е депозирала / в който случай не се ползват с обвързваща съда сила/ и противоречат на показанията на свид. Методиев.

Въпреки, че съдът приема, че на ищеца са изискани обяснения за скандала на 26.09.2023 г., съдът намира, че от съдържанието на заповедта за уволнение, на Н. не е могло да стане ясно, че именно затова бива уволнен.

При изложеното съдът намира, че предявеният иск по чл.344, ал.1, т.1 КТ е основателен и следва да се уважи.

Тъй като искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е основателен и с оглед обстоятелството, че трудовото правоотношение между страните е безсрочно, основателен се явява и искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищеца на предишната работа – „Техник механик на автомобили и кари“

Относно иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ

Съдът приема, че са налице основанията за ангажиране отговорността на работодателя по чл. 225, ал. 1 КТ, която е договорна и е за имуществени вреди – пропуснати ползи /осуетено от незаконното уволнение увеличение на имуществото на работника или служителя/.

Установи се по делото, че ищецът е останал без работа от 27.09.2023г. /датата на

прекръпяване на правоотношението/, като от представения препис от трудовата книжка и справката от НАП се установява, че оставането без работа е било вкл. до датата на о.с.з. на 29.01.2024г., за който период и се претендира обезщетение.

Съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1 КТ обезщетението определя от пропуснатото брутно трудово възнаграждение за съответния период. Съгласно чл. 228, ал. 1 КТ брутното трудово възнаграждение за определяне на обезщетението е полученото за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанието за съответното обезщетение. От приетата без възражение от страните съдебно-счетоводна експертиза, на която съдът дава вяра, като компетентно дадено, се установява, че последно полученото от ищеца брутно трудово възнаграждение е в размер на 859,56лв., която сума следва да се ползва като основа за определяне на дължимото обезщетение. За периода от 27.09.2023 г.-29.01.2024 на ищеца следва да се присъди обезщетение в размер на **3495,82 лв.**, като претенцията по чл.344, ал.1, т.3 вр. чл.225, ал.1 КТ бъде изцяло уважена, съобразно изменения й размер.

За да достигне до този извод, съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че не дължи обезщетение, тъй като ответникът е пенсионер. Налице е непротиворечи съдебна практика на ВКС, според която за дължимостта на обезщетението по чл. 225 от КТ е без всякакво значение обстоятелството, че служителят е получавал в същия срок пенсия за осигурителен стаж и възраст. Разяснено е, че отговорността на работодателя по чл. 225, ал. 1 КТ е договорна. Тя се поражда в рамките на едно конкретно трудово правоотношение и произтича от незаконното му прекратяване с едностранно волеизявление на работодателя. За тази отговорност е без всякакво значение обстоятелството, че работникът получава в същия срок и пенсия за осигурителен стаж и възраст. Получаването на пенсия е на друго основание - плащане по осигурително правоотношение. / Определение № 649 от 1.08.2019 г. на ВКС по гр. д. № 4683/2018 г., IV г. о., ГК, Решение № 542 от 9.06.2009 г. на ВКС по гр. д. № 256/2009 г., IV г. о., ГК/.

Неоснователно е и възражението, че не се дължи обезщетение, тъй като ищецът сам се е поставил в положението на безработица, доколкото ответникът му е предложил да отмени уволнителната заповед, но ищецът е поставил неизпълни от ответника условия за работа. Не може да се сподели това възражение, тъй като изцяло в дискрецията на работодателя да отмени заповедта за уволнение до момента на образувано на съдебно производство. Комуникацията водена между страните, която не е довела до отмяна на уволнителната заповед е ирелевантна за възможността за ищеца да упражни правата си по съдебен ред чрез предявяване на искове по чл.344 КТ, което той е сторил.

По разноските:

С оглед изхода на спора, право разноски да бъдат присъдени в негова полза има ищецът. Той е направил искане в такъв смисъл и е представил доказателства за заплащането на адвокатско възнаграждение в размер на 1600,00 лв. / представен е договор за правна защита и съдействие / л.51/, в който е посочено, че плащането е осъществено в брой, изцяло, като договорът има значението на разписка съгласно указанията, дадени в т.1 от Тълкувателно решение №6/2012 по тълкувателно дело №6/2012 на ОСГТК на ВКС/. Така претендираните разноски следва да бъдат присъдени изцяло в полза на ищеца.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати държавна такса върху уважените искове, която е в общ размер от 219,83 лв./ по 80 лв. за неоценяемите искова по чл.344, ал.1, т.1 и 2 и 139,83 лв. – за иска по чл.344, ал.1, т.3. КТ/, както и заплатеното от бюджета на съда възнаграждение на вещото лице изготвило съдебно-счетоводната експертиза – 300 лв. Ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС- Варна сума в общ размер от 519,83 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ уволнението на Г. Д. Н., ЕГН: *****, съдебен адрес: гр. * от длъжността „Техник механик на автомобили и кари“ в „*“ ЕООД, ЕИК *, извършено Заповед № 62/26.09.2023г. на управителя на ответното дружество „*“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. *

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ Г. Д. Н., ЕГН: *****, съдебен адрес: гр. * на длъжността „Техник механик на автомобили и кари“ в „*“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. *

ОСЪЖДА „*“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. * да заплати на Г. Д. Н., ЕГН: *****, съдебен адрес: гр. *, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ сумата от **3495,82 лв.** – обезщетение за оставане без работа вследствие на незаконното уволнение за периода от 27.09.2023 г.-29.01.2024 г.

ОСЪЖДА „*“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. *, да заплати на Г. Д. Н., ЕГН: *****, съдебен адрес: гр. *, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **1600,00 лв.** – съдебни разноси за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „*“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. * да заплати по сметка на Районен съд - Варна на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК сумата от **519,83 лв.** – разноси по делото за държавна такса и възнаграждение на вещо лице.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд -Варна в двуседмичен срок от **12.02.2024 г.** /чл. 315, ал. 2, във вр. с чл. 259, ал. 1 от ГПК/.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____